

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci navrhovateľky **Okresnej prokuratúry Bratislava II**, so sídlom Kvetná 13, Bratislava, proti odporkyni **Mestskej časti Bratislava – Ružinov**, so sídlom Mierová 21, Bratislava, v konaní o nesúlade Všeobecného záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava – Ružinov č. 8/2009 so zákonom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. júla 2011, č. k. 1S/143/2010-36, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. júla 2011, č. k. 1S/143/2010-36 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní podľa § 250zfa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) rozhodol, že Všeobecne záväzné nariadenie (ďalej aj „VZN“) Mestskej časti Bratislava – Ružinov č. 8/2009 zo dňa 24. novembra 2009, ktorým sa určujú protihlukové pravidlá pri stavebných, rekonštrukčných

a udržiavacích prácach alebo činnostiach je v nesúlade s ustanovením § 27 ods. 1 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, a preto ho zrušuje; účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie krajský súd právne odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 3 písm. n/ a § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“ alebo „zákon o obecnom zriadení“), § 27 ods. 1 písm. a/ a § 62 písm. m/ zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) ako aj § 1 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 549/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 549/2007 Z. z.“), keď dospel k záveru, že odporkyňa sa citovanými zákonnými ustanoveniami, ako orgán územnej samosprávy pri vydávaní VZN dôsledne neriadila a obsah ustanovení § 2 a 3 VZN je v rozpore s vyššie uvedenou vyhláškou.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že v rámci plnenia úloh samosprávy malo miestne zastupiteľstvo mestskej časti Bratislava – Ružinov oprávnenie prijať vyššie uvedené VZN, avšak v takom znení, ktorý by rešpektovalo zákonnú požiadavku uvedenú v § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb.. Vyhláška je normatívny právny akt, ktorý je vykonávacím právnym predpisom zákona č. 255/2007 Z. z., ktorý v ustanovení § 27 ods. 1 písm. a/ ukladá povinnosť neprekročiť prípustné hodnoty hluku, infrazvuku alebo vibrácií. Uvedená vyhláška ustanovuje vo svojej prílohe prípustné hodnoty určujúcich veličín hluku vo vonkajšom prostredí a prípustné hodnoty určujúcich veličín hluku a infrazvuku vo vnútornom prostredí budov pre deň, večer a noc, pričom ochrana zdravia pred hlukom a infrazvukom je zabezpečená vtedy, ak posudzované hodnoty určujúcich veličín hluku a infrazvuku nie sú vyššie ako prípustné hodnoty. To znamená, že primeraná ochrana zdravia pred hlukom a infrazvukom je zabezpečená dodržiavaním prípustných hodnôt pre deň, večer a noc v zmysle vyhlášky ako vykonávacieho predpisu a nie vymedzením konkrétnych dní a hodín tak, ako je to uvedené v ustanovení § 2 a 3 VZN.

Krajský súd sa stotožnil s názorom navrhovateľky, že nakoľko vo VZN je vymedzený aj maximálny možný rozsah stavebných, rekonštrukčných a udržiavacích prác alebo činností, z obsahu VZN jednoznačne nevyplýva, aké práva a povinnosti majú subjekty pri vykonávaní jednotlivých druhov prác a činností. Taktiež z obsahu VZN nie je zrejmé, pod aký druh práce alebo činnosť spadá údržba zelene, a teda nie je celkom jednoznačné, kedy túto činnosť

možno, resp. nemožno vykonávať. Takisto v ustanovení § 2 ods. 4 VZN sa neuvádza, akým spôsobom je potrebné obyvateľov oboznámiť s výkonom tejto činnosti (napríklad písomným oznámením na úradnej tabuli miestneho úradu alebo písomným oznámením na vchodových dverách príslušnej obytnej budovy a podobne). Z obsahu § 2 ods. 4 VZN vyplýva, že nepretržité betonárske práce alebo činnosti možno vykonávať len od pondelka od 08:00 hodiny do soboty do 13:00 hodiny, najviac však maximálne počas dvoch nocí v jednom týždni za sebou. Z tohto ustanovenia nie je zrejmé, čo v prípade, ak sa tento druh činnosti vykonával dve noci v jednom týždni za sebou, t. j. dokedy (do ktorej hodiny nasledujúceho dňa) je možné ešte vykonávať tento druh práce.

Z uvedených dôvodov Krajský súd v Bratislave konštatoval, že predmetné VZN nie je v súlade s ustanovením § 27 ods. 1 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. a vykonávacím predpisom Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 549/2007 Z. z. a návrhu okresnej prokuratúry vyhovel.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a nepriznal úspešnej navrhovateľke náhradu trov konania, nakoľko jej podľa obsahu spisu žiadne trovy konania nevznikli.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie odporkyňa namietajúc nesprávne právne posúdenie veci.

Mala za to, že Miestne zastupiteľstvo mestskej časti Bratislava – Ružinov na svojom rokovaní dňa 24. novembra 2009 schválilo Všeobecne záväzné nariadenie č. 8/2009, ktorým sa určujú protihlukové pravidlá pri stavebných, rekonštrukčných a udržiavacích prácach alebo činnostiach v súlade s ustanovením § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z.. Zároveň mala za to, že postupovalo v súlade s ustanovením § 4 odsek 3 písm. n/ zákona o obecnom zriadení, podľa ktorého obec pri výkone samosprávy najmä zabezpečuje verejný poriadok v obci; nariadením môže ustanoviť činnosti, ktorých vykonávanie je zakázané alebo obmedzené na určitý čas alebo na určitom mieste.

Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil. Zároveň žiadala priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Navrhovateľka vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázala na to, že odporkyňa v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave 1S/143/2010-36 zo dňa 28. júla 2011 neuvádza žiadne právne relevantné skutočnosti, má iba za to,

že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci bez toho, aby uviedla v čom vidí toto nesprávne právne posúdenie. Odporkyňa vo svojom odvolaní iba bez bližšieho odôvodnenia uvádza, že pri schvaľovaní napádaného VZN postupovala v súlade s ustanovením § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov ako aj v súlade s ustanovením § 4 ods. 3 písm. n/ zákona č. 369/1990 Zb. v znení neskorších predpisov.

Uviedla, že Okresná prokuratúra Bratislava II nikdy nespochybnila, že by odporkyňa pri prijímaní napádaného VZN porušila ustanovenie § 4 ods. 3 písm. n/ zákona č. 369/1990 Zb. v znení neskorších predpisov. Okresná prokuratúra Bratislava II však trvá naďalej na tom, že napádané VZN nie je v súlade s ustanovením § 27 ods. 1 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov a vykonávacím predpisom Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 549/2007 Z. z., a to z dôvodov uvedených v proteste prokurátora Pd 9/10-6 zo dňa 04. marca 2010 ako aj v návrhu podaného podľa § 250zfa ods. 1 OSP zo dňa 03. júna 2010.

Pokiaľ odporkyňa v odvolaní žiada, aby jej súd priznal náhradu trov odvolacieho konania, s poukazom aj na ustanovenie § 146 ods. 1 písm. d/ OSP navrhovateľka je toho názoru, že odporkyňa nemá právo na náhradu trov konania.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhovateľka žiadala Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vydané pod č. k. 1S/143/2010-36 zo dňa 28. júla 2011 potvrdil a náhradu trov odvolacieho odporkyni nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu odporkyne nemožno priznať úspech.

Podľa § 7 ods. 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 250zfa ods. 1 OSP ak obec alebo vyšší územný celok nezruší alebo nezmení na základe protestu prokurátora svoje všeobecne záväzné nariadenie, môže prokurátor vo veciach územnej samosprávy podať na súd návrh na vyslovenie nesúlady všeobecne záväzného nariadenia so zákonom. Vo veciach pri plnení úloh štátnej správy môže prokurátor podať na súd návrh na vyslovenie nesúlady všeobecne záväzného nariadenia aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy.

Ustanovenie § 250zfa OSP vychádza z čl. 125 ods. 1 písm. c/ a d/ Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), zo znenia ktorého je zrejmé, že Ústava Slovenskej republiky pripúšťa možnosť, aby o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy so zákonmi vo veciach územnej samosprávy (čl. 68 ústavy) a so zákonmi, s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy vo veciach prenesenej štátnej správy (čl. 71 ods. 2 ústavy) mohol rozhodovať okrem ústavného súdu aj iný, t. j. všeobecný súd.

Úlohou krajského súdu bolo postupom podľa ustanovení siedmej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, a to konkrétne podľa jej ustanovenia § 250zfa, rozhodnúť v predmetnom konaní o súlade všeobecne záväzného nariadenia mesta so zákonom.

Všeobecne záväzné nariadenie obce alebo vyššieho územného celku je normatívny právny akt prijímaný orgánom obce alebo vyššieho územného celku, ktorým sú riešené zásadné otázky týkajúce sa obce alebo vyššieho územného celku ako celku, alebo osobitne

jej obyvateľov alebo upravujúce právne vzťahy vznikajúce a realizujúce sa na jej území, a to tak na úseku prenesenej štátnej správy ako i územnej samosprávy.

Všeobecne záväzné nariadenie vydáva územná samospráva na plnenie úloh samosprávy obce, mesta či vyššieho územného celku alebo ak to ustanovuje zákon; takéto všeobecne záväzné nariadenie nesmie odporovať ústave ani zákonom. Vo veciach, v ktorých obec, mesto či vyšší územný celok plnia úlohy štátnej správy, môžu vydať nariadenie len na základe splnomocnenia zákona a v jeho medziach; takéto nariadenie nesmie odporovať ani inému všeobecne záväznému právnemu predpisu.

Z podkladov spisu v posudzovanej veci je zrejmé, že Miestne zastupiteľstvo Mestskej časti Bratislava – Ružinov schválilo Všeobecné záväzné nariadenie č. 8/2009, ktorým sa určujú protihlukové pravidlá pri stavebných, rekonštrukčných a udržiavacích prácach alebo činnostiach, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01. januára 2010. Účelom VZN v zmysle jeho úvodného ustanovenia je určiť protihlukové pravidlá pri stavebných, rekonštrukčných a udržiavacích prácach alebo činnostiach, a tým zabezpečiť primeranú ochranu obyvateľov Mestskej časti Bratislava – Ružinov proti vzniku neprimeraného, alebo nadmerného hluku.

Podľa § 4 ods. 3 písm. n/ (do 31. marca 2010 písm. m/) zákona č. 369/1990 Zb. obec pri výkone samosprávy najmä zabezpečuje verejný poriadok v obci; nariadením môže ustanoviť činnosti, ktorých vykonávanie je zakázané alebo obmedzené na určitý čas alebo na určitom mieste,

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. obec môže vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia: nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi, medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky, a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa § 27 ods. 1 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. fyzická osoba - podnikateľ a právnická osoba, ktoré používajú alebo prevádzkujú zdroje hluku, infrazvuku alebo vibrácií, správca pozemných komunikácií, prevádzkovateľ vodnej cesty, prevádzkovateľ dráhy,

prevádzkovateľ letiska, a prevádzkovatelia ďalších objektov, ktorých prevádzkou vzniká hluk (ďalej len „prevádzkovateľ zdrojov hluku, infrazvuku alebo vibrácií“), sú povinní zabezpečiť, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty pre deň, večer a noc ustanovené vykonávacím predpisom podľa § 62 písm. m/.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení ako aj ustanovení § 1 ods. 1, 2 a 3, § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 549/2007 Z. z. aj podľa jeho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) napadnuté VZN odporkyne tým, že nevymedzuje aj maximálne možný rozsah (limit hluku) stavebných, rekonštrukčných a udržiavacích prác alebo činností je v týchto častiach veľmi neurčité až nezrozumiteľné a jednoznačne z neho nevyplýva, aké práva a povinnosti majú fyzické a právnické osoby pri vykonávaní jednotlivých druhov prác a činností, nie je z neho zrejmé, pod aký druh práce alebo činnosť spadá údržba zelene a teda nie je celkom jednoznačné, kedy túto činnosť možno, resp. nemožno vykonávať (§ 2 ods. 6 VZN), ani sa neuvádza akým. Spôsobom je potrebné obyvateľov oboznámiť s výkonom tejto činnosti (napr. písomným oznámením na úradnej tabuli miestneho úradu alebo písomným oznámením na vchodových dverách príslušnej obytnej budovy a pod.) a v prípade nepretržitých betonárskych práce alebo činnosti nie zrejmé dokedy (do ktorej hodiny nasledujúceho dňa) je možné ešte vykonávať tento druh práce (§ 2 ods. 4 VZN).

Takto nejednoznačne formulované práva a povinnosti aj podľa názoru najvyššieho súdu môžu vnášať neistotu do právnych vzťahov vyplývajúcich z obsahu VZN.

Najvyšší súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu odporkyne zistil, že dôvody uvádzané odporkyňou v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa najvyšší súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v celom rozsahu stotožnil. V odvolacom konaní odvolateľka nepredložila žiadne relevantné dôkazy, ktoré by tieto závery spochybnili.

Za tohto stavu vo veci Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd v konaní úspešnému navrhovateľke nepriznal (§ 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP) nakoľko mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. decembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková